

TŘI HODINY LÁSKY

JANA BERNÁŠKOVÁ

Tři hodiny lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Jana Bernášková

Tři hodiny lásky – e-kniha

Copyright © Rosier, s. r. o., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

© Jana Bernášková, 2025

ISBN 978-80-53029-13-1 (kniha)

ISBN 978-80-53029-16-2 (PDF)

ISBN 978-80-53029-14-8 (e-pub)

ISBN 978-80-53029-15-5 (mobi)

JANA
BERNÁŠKOVÁ
TŘI HODINY
LÁSKY

Tuto knihu věnuji
všem, kteří milují,
všem, kteří hledají lásku,
všem, kteří jsou milováni,
všem, kteří mají odvahu jít si za svým štěstím.
A Tobě, lásko, kterou jsem opustila, ale v mém srdci žiješ stále.
Děkuji Ti a omlouvám se, múzo moje.

PRVNÍ SLOVA

Tato kniha je pro ty, co jsou připraveni otevřít své srdce, duši a mysl, pro ty, co se nebojí zranění a zároveň hřejivé lásky, u které se zapotí.

Všichni žijeme v našich životech příběhy o lásce, smrti, hledání, a hlavně o utrpení, které si navzájem chtě nechtě způsobujeme. Zasahujeme se vzájemně přímo do srdce.

O této bolesti se píše knihy a točí dlouhatánské seriály. Ano, ty srandovně dlouhé seriály, ve kterých se trpí a miluje opravdu hodně, někdy nekonečně dlouho. A těch filmů a knih, co na téma lásky a bolesti vzniklo, to se snad ani nedá spočítat.

Lidé to dělají pořád dokola, nepřestávají se milovat a zraňovat zároveň.

Dělám to já, děláš to ty, dělají to všichni.

Já jako člověk, já jako entita, jako duše oblečená do lidského těla, to dělám jiným, a hlavně sama sobě.

Duševní zranění bolí, jako kdyby vás operovali bez anes-
tezie. Určitě víte, o čem mluvím.

Všichni jsme zažili tu bolest, kdy se žebra zkříží a my se nemůžeme ani nadechnout, a to jen proto, že někdo řekl: „Promiň... já už to necítím.“ A byl fuč.

Jsem třicátnice s tmavě hnědými, vlnitými vlasy. Jmenuju se Karolína a miluju někoho, kdo je komplikovaný jako kód Enigmy. Je to muž, který se nenechá lapit a svou lásku používá jako jízdenku na parník.

Ano, slyšíte správně. Bojí se totiž být sám se sebou a láska, vášeň, milenectví, všechna ta zběsilost, kterou to

přináší, je pro něj výletní lodí, na které stále odplouvá daleko od svých pochybností, křehkosti, nejistoty, a hlavně od své duše, se kterou se bojí žít a naslouchat jí. A já jsem jeho vstupenka do vln té příjemnosti, kam se nechává unést proudem.

Mým vnitřním proudem.

Zdá se vám, že to úplně nedává logiku?

Přece když jsme zamilovaní, jsme uvnitř sebe sama, zahlcení láskou, která se uvelebí po celé duši a rozpíná se v ní. V tu chvíli není možné se oddělit sám od sebe, cítíme každou emoci.

Ale je to možné, věřte mi.

A v tomto příběhu budeme hledat něco, co se nedá schovat do dlaně, něco, co bývá uvnitř nás, a pokud to tam není, je to průser jako mraky.

Cestou možná potkáme prázdné lidi, kteří to něco ztratili, mineme možná ztracené duše a uvidíme taky světlo, které se rozsvítí, když nastane velký třesk. Já vím, že už jeden velký třesk na počátku světa byl a pro nás všechny byl dost důležitý, ale pak tady máme další malé a větší výbuchy, které se dějí v našich životech.

Tento příběh bude o mně. O nás. O Karolíně a Viktorovi.

O dvou lidech, co v sobě našli něco, co je hřeje a spaluje a možná je to sežehne na popel.

Možná budou na konci dva mrtví, zpopelnění hlavní hrdinové. Možná...

Možná žádný konec nikdy nenastane a možná když nastane, přijde nový začátek.

Kdo bude vítěz, kdo poražený, kdo milovaný a kdo najde svobodu, se dozvíme za pár chvil. Já sama to teď ještě nevím a já sama to musím teprve zažít. Musím vstoupit do velkého třesku.

Odvážit se a pustit se záchranného lana.

A nechat se vystřelit do vesmíru, ale upřímně se bojím být sama, takže poletíte se mnou, ať chcete, nebo ne.

Připoutejte se, ať se moc nezraníte, a komu se bude chtít
blinkat, tak sáčky najdete pod sedačkou.

Tři, dva, jedna, letíme!

TAJNÉ MÍSTO

Je přesně pravé poledne a Karolína, mladá, štíhlá žena okolo třiceti let s vlnitým tmavě kaštanovým mikádem, otevírá milenecký byt v centru Prahy, který si objednala přes internet. Je to tajné hnízdečko lásky pro milence, kteří potřebují být spolu, ale nemají možnost se k sobě v klidu přitulit, nadechnout se v tichosti a v tajnosti se milovat na duši i na těle.

Jelikož jejich domovy jsou plné drahých poloviček a dětí.

Domovy plné starostí a radostí, hraček a špinavého prádla, které nemá nikdo čas vyprat a vyžehlit.

Domovy plné rodinných večeří a povinností, smíchu i pláče před usnutím.

Karolína odemyká dveře malého bytečku. Je to krásná žena v červených letních šatech, pod nimiž se ukrývá její krásné pevné tělo, které celoročně vypadá, jako by bylo neustále opálené.

Tato mladá žena potichu odemkla pronajatý tajný byt a velmi nejistě do něj vchází.

Voní to tam hříchem a vášní.

Její mandlové oči, které se skrývají pod hustým tmavým obočím, prolítnou všechny kouty garsonky, která je čistá a vkusně zařízená. Vypadá jako pokojíček pro mladé moderní lidi. Hlasitě si vydechne a je na ní cítit úleva. Je tady poprvé a trochu se bála, aby to tady nesmrdělo po kurvách a prasáckých zákaznících, ale ne, je to garsonka plná lásky a divokosti.

Odloží si svou větší černou kabelku ve tvaru lodičky na zem a jde si prohlédnout postel – je čistě povlečená a voní,

peřiny jsou bílé jako padlý sníh a na posteli je přehoz a pár polštářků. Usměje se a je šťastná, že je to všechno podle jejích představ. Čisté a milé.

Podívá se na hodinky a vidí, že je pár minut po dvanácté, to už brzy dorazí Viktor. Překontroluje si obličej v zrcadle, které je namířeno přímo na postel, asi aby se milenci mohli pokochat svými těly z více úhlů a prožívat tak lásku a rozkoš na více úrovních.

Karolína si prsty urovná své husté obočí, plné rty si rychle přetře balzámem s příchutí cherry a taky se v malé koupelně spojené se záchodem vyčůrá.

Nechce to dělat před Viktorem. Ještě je ve fázi, kdy předstírá, že nemá žádné lidské potřeby, a když opravdu musí, tak u toho zároveň pouští vodu do umyvadla nebo pokašlává, aby nebylo nic slyšet. Teď má ještě posledních pár minut, kdy se může uvolnit a v klidu si i prdnout.

Ta myšlenka Karolínu sedící na záchodě rozesměje. „*Jak to, že se tak strašně stydíme být přirození?*“ ptá se sama sebe. Jasně že před svou láskou nechceme mít žádné přízemní potřeby, ale je to směšné, my všichni víme, že to děláme, ale tváříme se, že ne.

Směje se i při představě, že by si před Viktorem třeba řihla.

Někdo potichoučku a nejistě zaklepe na dveře a Karolína vyskočí ze záchodu jako srnka. Natáhne si kalhotky, rychle si umyje ruce a otevře dveře své lásce.

Viktor je její láska. Mezi dveřmi nejistě postává muž okolo pětatřiceti, pevné a mužné postavy. Usměje se širokým úsměvem s bílými zuby a je vidět, že se mu ulevilo, že zaklepal na ty správné dveře a taky že vidí svou lásku s vlnami ve vlasech.

Rychle vklouzne do garsonky, a jen co zaklapnou dveře, Karolínu vášnivě políbí. Ta se rozesměje a šeptne mu do rtu: „*Lásko, jak to, že mě vždycky políbíš a tvoje pusa je, jako kdybys dojedl meloun?*“ Směje se dál. „*Máš ji vždycky tak šťavnatou?*“ A svými prsty vjede do jeho stejně vlnitých vlasů.

Viktor ji k sobě přitáhne, políbí ještě jednou a s úsměvem odpoví: „Protože se mi na tebe sbíhají sliny, miláčku.“ Přitiskne ji k sobě a pak ji plácne po zadku.

Rozhlédne se po místnosti a vydechne úlevou stejně jako před chvílí Karolína.

Tajný milenecký byt jim teď nabízí to, po čem oba toužili.

Společné chvíle, které nebudou rušeny nejistotou a obavou, že je někdo uvidí.

Přestože žijí v Praze, a ta nabízí milion kaváren, hotelů a tajných zákoutí, pro dva lidi, kteří se chtějí dotýkat a líbat, je stejně každé místo příliš veřejné. Ale teď konečně našli prostor v utajení. Milenecký hotel bez recepce. Byteček na kód, který se otevře jen pro ně dva na heslo lásky a šuku.

Viktor s úlevou padne do postele naznak a Karolína na něj skočí jako malá bláznivá holka a začne ho pusinkovat po celém obličejí. On se směje a ona nepřestává.

Líbá ho na oční víčka, čelo, tváře. Chytne jeho ruce za zápěstí a přitiskne ho naznak k posteli.

„Vzdáváš se?“ zeptá se ho během polibků. Viktor vypadá, že se opravdu vzdává. Leží tu zcela odevzdaný, usmívá se a prohlíží si Karolínu, které něžně říká Karol.

Pak se zeptá všeobecným tónem: „Tak jak to od poslední jde?“

Karolína rychle připojí svou odpověď: „Neptej se mě, jako kdybych byla tvoje pacientka.“

Viktor se usměje a upřímně se zeptá: „A jak jinak se mám ptát?“

Karolína na něm sedí obkročmo a drží ho v pozici odevzdaného pejska.

„Můžeš se prosím zeptat tak, aby to vypadalo, že tě to opravdu zajímá?“

„Ale mě to vážně a upřímně zajímá,“ oponuje Viktor mile.

Karolína se zavrtí. „Ne, ty se ptáš, jako by ses chystal mi udělat diagnózu.“

On se usměje a ona pokračuje: „Já nejsem žádný tvůj pa-coš, ptej se mě tak, že tě zajímá, co jsem prožila a na co jsem myslela. Ne, jestli mě ještě bolí záda.“

Viktor zakroučí hlavou a s klidem v hlase se zeptá: „Tak co jsi prožila a co jsi cítila a udělala sis to beze mě?“ Rozesměje se a zajede jí rukou pod šaty. „Přestaň pořád rozumovat a pojď se milovat, ty moje holko!“ Jeho ruka si to zamíří rovnou ke kalhotkám, které jsou už vlhké, jelikož Karolína vnímá Viktora každým pórem svého těla a její tělo je napnuté jako luk. Stačí jenom Viktorova přítomnost a celá tepe.

Viktor se převaluje v peřinách, které jsou od úklidové služby naškrobené a voní jako jaro z aviváže. Přitiskne své šťavnaté rty na Karolíniny něžné rtíky a líbá ji divoce a nenasytně.

Ona se radostně rozesměje, její smích je tak zvonivý, že by se z něj mohly rodit víly a rozletět se do celého světa. Karolína odevzdaného Viktora hladí svou křehkou rukou po obličejí, hubeným prstem přejede po jeho rtech a on ji jemně olízne, ona se ovšem nezastavuje a prstem mu přejíždí po víčkách, jako by kontrolovala, jestli se tyhle zelené oči koukají na svět s radostí.

On se na ni upřeně dívá a pozoruje každý její pohyb.

Miluje, když ho prozkoumává, když se na něj napojuje a jako čarodějka nad ním přebírá moc.

Prstem vede cestičku po jeho těle a pokračuje přes krk, lehounce přitlačí, tak aby to nebolelo, ale zároveň bylo patrné, jak je jeho hrdlo křehké, jak může být ve vteřině všechno jinak. Rukou mu zajede pod triko, a to už se začne všechno zrychlovat. Do obou vjíždí taková vášeň a vzrušení, že pomalé hry přestávají být na pořadu dne. Viktor na ni má takovou chuť a touží po ní, že si začne rychle svlékat triko, a Karolína, která je obkročmo, se začíná smát a rozepíná si zip vzadu na šatech. Šaty jí sklouzávají z ramen a ona před Viktorem odhalí svá prsa jen v krajkovém spodním prádle.

Viktor se jich něžně dotkne, jsou plná a přesně do jeho dlaně, znovu je přes krajku pohladí, jako by je vítal. Karolína si chce sundat šaty tak, aby mohla být před svou láskou už úplně nahá, ale Viktor jen špitne: „Nech si to na sobě, prosím...“ Karolína se usměje, nechápe, ale vyhoví mu a nechává si je na sobě dál rozepnuté.

On jí znovu zajede rukou pod šaty, odhrne kalhotky a pohladí její přirození, tak něžně, aby se na něj těšila. Karolína zavře oči stejně jako Viktor a navzájem se nacíťují jeden na druhého jen přes dotyky.

Karolína mu jednou ruku poslepu rozepne poklopec a on si jen tak trochu stáhne kalhoty. Vše se odehrává v symbióze, poklidně a s minimálními pohyby.

Jsou jeden na druhého napojení, jako kdyby člověk jel prstem po ležaté osmičce.

Ladně do ní vklouzne a oddávají se rozkoši, která je dlouhá a něžná, zepředu, a aniž by si cokoliv řekli, po chvíli změni polohu, milují se zezadu, on jí u toho něžně mačká zadeček, lehce se o sebe třou a přirážejí, obě těla jsou vzrušená už jen tím, že jsou v sobě, a tyto minimalistické pohyby s vnitřní hloubkou a něžné dotyky, kterými se obdarovávají, se zrychlují a končí ve finální rovině vyvrcholením obou najednou, což oni dva ještě nikdy nezažili.

Jeden malý třesk v několika vteřinách.

Oba odpadnou lehce zpocení a šťastní. To je taková krása dosáhnout vrcholu. Celý vesmír se otevře, pohltní tě, obejmeme a pak vrátí trochu pomačkaného zase zpět. A tak ti dva jsou dokonale pomačkaní, krásní a šťastní.

Viktor se potichu zeptá: „Nemáme něco k pití?“

Karolína se usměje, vstane a ze své lodičkové kabelky vytáhne dvě Coca-Coly, protože tu on miluje a ona chce, aby byl šťastný, a spolu s tím vykouzlí taky dvě krabičky se sushi.

Viktorovi se rozsvítí už tak zářivé oči: „Nene, ty máš i jídlo?! Lásko, ty jsi dokonalá! Já mám strašný hlad.“

Vyšvihne se do sedu, sundá si kalhoty a už jen tak v boxerkách leží, pije colu a začne jíst.

Vše se zastaví a oba si užívají přítomný okamžik, jelikož to je to jediné, co mají.

Viktorovi zavrtní hodinky, koukne se na zprávu, která mu přišla, a Karolína se lehounce schoulí k němu. To je přesně to, co potvrzuje jejich tekoucí čas. Mají na sebe už jen půl hodiny.

Oba v tichu žvýkají a polykají sushi i to, co mají na srdci. Chtěli by něco vyslovit, ale neudělají to. Žvýkají a mlčí.

Karolína se k němu přitulí a nasává vůni jeho lehce zpoteného těla i jeho energii.

Protože ona ví, že se uvidí zase buhvíkdy, a na to nechce ani pomyslet. Snaží se vnitřně brzdit každou minutu, která Viktorovi naskakuje na displeji hodinek, ale vše má svůj začátek a bohužel i konec.

Jejich čas vždy uteče rychleji než cokoli jiného. Kéž by to u zubaře ubíhalo taky tak rychle jako milování jich dvou.

Je to neuvěřitelné, ale jejich tři hodiny lásky za chvíli vyprší a oni se vrátí tam, odkud přišli. Tři hodiny, to je přesně 180 minut neboli 10 800 vteřin propojení, líbání, lásky, sexu a napojení. Nikdy ani o minutu víc.

A 180 stupňů je půlkruh, neúplný kruh, neúplný svět, jelikož ten je přece kulatý.

Tady je ze všeho jenom část. Jen půlka, možná i méně. Ale i na malém prostoru je možné mít políčko, kde vzkvétá něco nového, velkého a neuvěřitelně silného a nazývá se právě empatické pole, které vzniká mezi lidmi, kteří k sobě mají silný citový vztah, vytváří ho právě tato emoční blízkost a vzniká okolo nich jako záře. Nejznámějšími fyzikálními poli jsou například magnetické, elektromagnetické nebo gravitační, ale o empatickém poli nikdo nemluví.

Sakra, jak je to možné? Vždyť to je právě to, co nás táhne k sobě, rezonance, vibrace ve vysoké frekvenci, protože to je láska.

Země si k sobě přitáhne jakékoliv jablko a ví se, proč to tak je, může za to gravitace, ale když se dva lidi k sobě přitáhnou, nikdo nezkoumá, čím to je. Nikdo to neřeší. Tak teď to řešit budeme. Empatické pole je kruh, ve kterém když se roztočíte, jste tanečníkem svého života.

A kdo by nemiloval lásku a tanec.

VIETNAMSKÁ KÁVA

Po třech hodinách a jedné minutě, kdy musí opustit jejich nové místo hříchu, Karolína vybíhá ze zeleného domu v samotném centru Prahy. Přebíhá přes hlučnou magistrálu u Národního muzea a běží po Václaváku dolů k Divadlu Radka Brzobohatého. Tam večer hraje a potřebuje si ještě vyzvednout scénář, který zapomněla v divadelní šatně.

Je květen a vše voní jarními květy, vše je v rozpuku, vše se zelená a slunce hřeje.

Karolína je po milování s Viktorem nabitá jako jaderná elektrárna, jde rychlým krokem a namačkává si své rozcuhané vlnité vlasy, utahuje si béžový baloňák a vůbec jí nevadí, že má rozvázanou jednu tenisku. Je šťastná a naplněná životem a láskou k prasknutí.

Poletuje jako balonek, co uletí dítěti na pouti. Je svobodná, i když má na sobě šňůrku na zachycení.

V kabelce jí cinkne telefon. Otevře ho a tam je zpráva od Viktora:

Lásko, jsi nejlepší holka na světě. Děkuji ti. Jsem šťastný.

Karolína rychle natuká svými hubenými prstíky:

Ty jsi moje miluna. ❤️

Viktor odepíše:

Co vlastně znamená miluna? 😊

Karolína se směje a odepíše:

To je od slova miluju tě, někdo, koho miluješ je
miluna, chápeš?

Seběhne rychle do divadla po schodech dolů až do podzemí, kde jsou herecké šatny, tam si klekne ke skříňce pod zrcadlem, začne v ní rychle hrabat a hledat scénář na večer. Klečí a do zad ji pozdraví kolegyně Líza, která mluví tak rychle, že se asi ani nenadechuje, člověk nemá šanci ji přerušit.

„Ahoj, Karolínko, prosím tě, kdy se stavíš na tu jógu? Už jsem ti posílala ty časy a taky v sobotu děláme workshop se Štěpánkou, založený na dechu, už jsem ti to říkala, ale ty ses vůbec nepřihlásila přes systém.“

Líza je herečka s rozčepýřenými vlasy, které mají nádhernou přirozenou šedivou barvu, jsou strukturované bílým melírem. Vypadá jako francouzská modelka, je tak jiná a něčím nádherná. Je jí něco málo přes čtyřicet a její perfektní postava, vytvarovaná každodenní jógou, je lákadlo pro muže, kterého zatím nemá, ale zato má dvě dospívající děti, které stále opečovává.

Líza se stále potřebuje propojovat s tělem a duší, ale nedaří se jí to, stejně jako se jí nedaří včas odeslat svoje daňové přiznání. Jógová podložka jí přirostla k ruce, snaží se na sobě makat fyzicky i duševně, ale úzkosti ji přepadají, i když medituje každý den.

Je to holka, co na všechno dost tlačí a netají se tím, že si občas zobne kousek lexaurinu, když to na ni přijde.

Karolína kouká na Lízu a neví, co na to říct. Ona zopakuje vyčítavě: „Nejsi přihlášená v systému!“

„Promiň, my s Radkem o víkendu jedeme na hory. Víš, jak on furt leze po skalách, tak jsem mu slíbila, že když výjimečně nehraju, tak že...“ blekotá Karolína a v jejím hlase je znát provinění.

Líza zvedne své perfektně vytrhané obočí a řekne: „No dobře, ale zrovna ty by ses potřebovala zbavit bloku, cítím,

že nejsi v harmonii. Kdybys mi dala svolení, můžu ti poslat večer reiki.“

Karolína zamrká, vytáhne scénář ze skříňky a odpoví jen tiše: „Hele, našla jsem ten text.“

Líza si odloží růžovou podložku a řekne: „Nebudu ti nic vnucovat, ale je potřeba svolení na posílání léčivého reiki.“

Karolína zamrká. „A co to přesně je?“ zeptá se.

Líza jí s úsměvem odhalí kouzlo: „Je to léčivá energie, která tě dokáže léčit i na dálku. Já už mám třetí stupeň školení, je to technika z Japonska. Pomůžu ti vyčistit čakry a uleví se ti. Jen mi musíš dát svolení k tomu, že ti tu sílu můžu poslat.“

Karolína se usměje a s poděkováním jí dá svolení, že ji večer může zahrnout léčivou láskou.

Šoupne scénář do kabelky, kde má kalhotky po hříšném odpoledni, rozloučí se a běží pro malou do soukromé školky, kde berou děti už od dvou let. Pro někoho je to možná moc brzo, ale pro Karolínu to bylo existenční. Mateřská je jako mlýnek na maso, rozemele ti mozek na sekanou, přidá ti do ní česnek a je to celé nestravitelné.

Vykrkává se to ještě další roky. Alespoň herečky to tak mají a myslím, že nejen ony.

Milují svoje děti, ale jsou jako ptáci, co potřebují být v rozletu.

A děti jsou ptáčata v hnízdě, ony se k nim vracejí, ale ty žížaly se samy neseženou, a tak Bertička, dcera Karolíny, chodí do školky pro takhle malé děti a ona se za to nestydí.

Chodí pracovat do divadla, aby měla na žížaly, a občas se i milovat se svou láskou, s láskou, kterou potkala v Sapě.

Ve vietnamské čtvrti plné kachniček, teplých ponožek, drog, fejkových kabelek a vietnamské kávy, která může být osudná.

Oni dva se potkali právě tam, u stánku s vietnamskou kávou, kde bylo najednou všechno.

Káva, kondenzované mléko, její vlnité vlasy, jeho kudrli na padající do čela, její divoké oči, jeho zářivý úsměv, polévka Pho a láska, o které v tu chvíli ještě nikdo nevěděl.

VYLETĚL Z HNÍZDA

Viktor odchází z mileneckého bytu o pár minut později, aby se neobjevili na ulici společně. Nasedne do svého černého auta před domem hříchu a nechá na sobě doznít vůni Karolíny, její dotyky, všechnu lásku, kterou ho vždy zahrne. Chtěl by s ní být déle alespoň o pár desítek minut, ale ví, že nesmí překračovat limit tří hodin. Pro jejich bezpečnost. Po třech hodinách totiž začnete světu chybět. Začnou se po vás všichni shánět. Je třeba držet bezpečnou hranici. Ví to a drží se jí.

Její láska po něm vždy stéká jako pěna po těle ve sprše. Teď už se jen osušit a dorazit domů. Napíše jí zprávu s poděkováním. To dělá vždycky, když se s ní rozloučí, potřebuje být pak chvíli sám. Někde mezi dvěma světy.

Poté, co se srovná a nahodí se zpět do role táty a partnera, sviští přes Nuselský most směrem na Chodov.

Jede rychle, protože už patnáct minut měl být doma, vše bylo naplánováno přesně tak, aby to stíhal, ale on stejně sklouznul do té časové skulinky, malé černé díry, která pohltí světlo i čas.

Jede směr domov, což je sídliště, panelákový les, jeden věžák vedle druhého. Viktor bydlí na okraji této betonové čtvrti Prahy 4.

Bydlí v osmém patře ve tři plus jedna se ženou Eliškou a čtyřletými dvojčaty Antonínem a Matějem. Mají balkon a výhled na Kunratický les, takže můžou říct, že žijí u lesa.

Viktor vjíždí do ulice Láskova. Vždycky když se vrací domů, říká si, která zamilovaná úřednice tohle mohla vymyslet. Aby se uprostřed betonu zrodila Láskova ulice, která

v sobě skrývá dokonce centrum Klokánek, který ochraňuje ty nejzranitelnější, což jsou opuštěné děti. Přijde mu to absurdní.

Tak přesně tady žije Viktor Neděle se svou rodinou. Zaparkuje nadivoko na chodníku, jelikož ví, že Eliška ho už poněkolikáté prozvonila, ale on jí to nechtěl zvednout, potřeboval se v klidu vrátit zpět do svého těla. S Karolínou je schopen uletět tak daleko a vysoko, že je nějaký čas úplně mimo. A šlo by to poznat na hlase. Má to tak vždycky.

Vyjede výtahem do osmého patra a už od výtahu slyší kluky, jak lítají a křičí po bytě.

Ten hluk přes papírové dveře mu nedělá dobře, ale polkne a strká klíče do zámku. Jen co otevře dveře, slyší, jak Eliška naléhavě volá: „No konečně, Viki! Kdes byl? Přijdu pozdě.“ A už se nazouvá do lodiček.

Eliška je sympatická žena s blondatými vlasy po ramena, a přestože je drobné postavy, má lehounce naducané tvary, jako polštářky, které si chceš pomačkat a lehnout si do nich a navěky v nich odpočívat. Eliška je usměvavá třicátnice, která učí ve školce a má nekonečnou trpělivost s dětmi i Viktorem.

Viktor ji mezi dveřmi políbí, začne překračovat boty dětí, Elišky a i ty svoje běžecké, ty boty jsou rozházené snad všude, a řekne jenom: „Promiň, měl jsem komplikovaný případ. Prosím tě, co to tady je? Vždyť se tu ani neheme.“

Eliška se v malé, tmavé chodbičce bez denního světla kolem něj prosmýkne v krásných bledě modrých šatech s výstřihem, ve kterém její naducaná prsa vypadají jako dvě nakynuté buchtičky, jen si kousnout.

Mezi dveřmi mu odpoví: „Vždyť já vím. Co to bylo tentokrát, vyhrězlé ploténky nebo krk, co se neotáčí?“

Viktor se usměje a zeptá se: „Myslíš asi akutní blokádu krční páteře čili cervikalgii?“

Eliška se rozesměje na celé kolo. „Jo, to je přesně ono! A ty boty prosím tě srovnej, je to jako celý náš byt, Viki. Už to musíme začít řešit! A prosím tě, říkám ti to už

poněkolkáté, odnes ty ikeacké krabice z balkonu a taky tu starou skříňku. Venku je zrovna přistavený kontejner, kluci po něm dneska lezli a je to strašně nebezpečné! Mohli by vypadnout, víš, jací to jsou blázinci.“ Bere si ještě rychle do ruky svetřík na večer a zavolá na dvojčata, která se perou vzadu v pokojíčku. Jsou celá po Viktorovi, vypadají jako on, jen v miniatuře. Jediné, co zdědili po Elišce, jsou blondaté vlasy. „Kluci, poslouchajte tátu!“

V tu chvíli hluk v pokojíčku utichne a kluci se ve vteřině naválí jako velká voda do před síně a začnou Elišku objímat a jeden přes druhého se překřikovat, aby neodcházela.

Matěj se drží mámy a pořád opakuje: „Mami, nechod!“

Tonda se přidá s knouráním: „Kam jdeš?“

Eliška je něžně odstrkuje. „Jdu na třídní sraz ze základky a už teď mám zpoždění,“ řekne a předává je Viktorovi.

„Ne, ne, ne!“ překřikují se navzájem.

Viktor něžně zasáhne: „Tak kluci, nechte maminku.“

Odtahuje je a Elišku upozorní: „A ty si hlídej prsa, ať ti je nikdo neukradne.“ A rozesměje se.

Ona se mile usměje, ještě mezi dveřmi zamává a řekne mu: „Ty jsou jenom tvoje.“

Ale Viktor ji už nevnímá, odnáší dva čtyřleté čerty, co vypadají jako andílci, do pokojíku, který je typický panelákový pokoj přecpaný hračkami, kde ani nové skříně tomu tlaku věcí moc nepomohly.

Viktor jim zapne autodráhu a zavolá už do zavřených dveří: „Užij si to!“

Eliška zmizí jako pára nad hrncem, kluci začnou závodit a překřikovat se. Viktor je nechá o samotě, ví, že má tak maximálně patnáct minut pro sebe, než kluci rozkopou byt a jeho trpělivost. Zmáčkne kávovar a doufá, že zvuk mletí kávy přehluší neustálý hluk, který kluci vytvářejí, kluci, kteří jsou si podobní jako vejce vejci. Identičtí ve vzhledu i projevu. Přestože si s Eliškou přáli jen jednu holčičku, podařilo se jim zplodit jednovaječná dvojčata, což je víc, než čekali, a taky něco jiného, než si objednali.

Ale v životě nedostáváme to, co si přejeme, ale to, co potřebujeme pro náš růst a vývoj. Vždycky toho dostaneme tolik, co zvládneme, i když si myslíme, že nezvládneme.

Viktor ví, že musí přepnout do módu tatínka, a taky ví, že kluky musí jít ven utahat jako divokou zvěř.

Usrkne kávu a koukne se na balkon na tu hromadu krabic.

Ještě že ten balkon je tak velký a všechno se tam vešlo, ale čeká to tam na něj už pěkných pár dní. „Než tohle vynosím, tak se naběhám jako kamzík,“ vzdychne si.

Viktor nesnáší domácí práce a všechno to kutilství. Přestože jsou jeho ruce léčivé a umí srovnat tělo a vyléčit ho několika hmaty, vrtačku a kladivo nesnáší. Nebaví ho věci okolo domácnosti, nebaví ho nic montovat, opravovat, natírat, je mu to celé vzdálené, ale Eliška je domácí kutil a miluje to, takže to Viktor bere jako nutné zlo. Něco, co patří k rodinnému životu.

Vzpomene si ještě jednou na Karol a ten pocit, když je v ní, a zahrne ho pocit tepla, který ho donutí vyfukat zprávu:

Lásko, strašně krásně voníš a tvá frndička je tak krásná.

„Tatííííííí,“ zakřičí jeden z kluků. Nikdo kromě Elišky nepozná, který z dálky huláká. Nepozná to ani on.

Viktor se nadechne a nechce se mu nic jiného než pít kávu a nechat v sobě doznívat pocity z Karolíny.

Je ale třeba se nastartovat, a tak koukne do pokoje a oznámí klukům, že si dá sprchu a pak půjdou ven hrát fotbal. Kluci jásají, překřikují se a hned začnou vytahovat balon a začínají si kopat.

Viktor nakoukne do místnosti a zarazí je: „Nekopejte si v pokojíčku. Fotbal se může hrát jenom venku na vzduchu, aby se vám pěkně pročistily plíce a narostly svaly. Doma byste jen něco rozbili a maminka by se zlobila.“ Mrkne na ně.

Kluci se zarazí, chvilku na sebe čučí a už jim hlavou letí kulišárna, což Viktor už ale nevnímá. Není jejich matka, co má oči i vzadu, není ani moc napojený otec.

Viktor je hlavou v oblacích. Sprchuje se v malé zrekonstruované panelákové koupelně, kde je jen vana se zástěnou. Snaží se nenastříkat na podlahu, všude jsou ručníky a dětská pyžama ještě z rána, umyvadlo pokapané od pasty a vše je doladěno v tónu přírodních barev. Eliška se snažila i v tomto malém bytovém prostoru o feng-šuej pravidla a harmonii. Viktorovi přijdou tyhle věci úsměvné, ale respektuje, že Eliška to má ráda a chce to kolem sebe mít.

Smývá ze sebe milování s Karol a problikávají mu před očima pořád dokola její krásná prsa, kterých se dotýkal s takovou něhou. Myslí na to, jak do ní vstupoval pomalu zezadu, jak pozoroval její vyšpučený zadek, jak bylo celé milování pomalé a fascinující, jak se o sebe třeli, a nakonec se udělali ve stejnou chvíli.

Mydlí se u toho a před očima mu stále běží, jak se na sebe hluboce napojují, jeden na druhého a nasávají se vzájemně tak, že kdyby mohli, pijí ze sebe navzájem i pot, který se spouští díky jejich vášni.

Každé milování s Karol je tak intenzivní, jako by bylo poslední.

Viktor si mydlí opakovaně stejná místa a užívá si tu chvíli jenom pro sebe. Čistí si tělo i mysl. Slyší do toho i přes zákaz rány kopačkem po bytě a ví, že si sousedka bude zase stěžovat, ale nemá sílu křičet na kluky z koupelny, tak si raději užívá ještě chvilku soukromého wellness.

Po chvíli balon utichne, takže se o to víc rozvolní a dává si načas. Ještě pár minut sprchy do obličeje, pak pomalé sušení, prsty si prohrábne své vlny ve vlasech, protočily se mu skoro do velkých volných vln, a v duchu se loučí s Karol, protože už potřebuje definitivně přepnout. Vyleze z koupelny jen tak v ručníku okolo pasu, když uslyší hrobové ticho, a to ho poprvé zarazí, to je u těchhle dvou řvounů vždycky podezřelé.

Vchází do obývacího pokoje, kde uprostřed pokoje stojí zkoprnělý Matěj, celý zamrzlý jenom hledí před sebe. Viktor okamžitě pochopí, že se stal průser, a začne křičet: „Kde je Tonda?! Tondo?“ Vidí ale jenom Matěje, bílého jako stěna, a i když Viktor pořád opakuje: „Kde je Tonda?“, Matěj mlčí.

Viktor zpanikaří, probíhá byt a opakuje Tondovo jméno, ručník mu začne padat z pasu. Rychle ho zachytává.

„Matěji, do prdele, kde je brácha?“ řve úzkostně, ale jeho syn jen mlčky ukáže rukou na balkon.

A teď Viktora naplnila asi ta nejhorší představa, jakou rodič může mít. Balkon, osmé patro a dítě bez dozoru. Viktorovi se zastaví srdce, vběhne na balkon, který je z větší půlky zaházený krabicemi a bordelem, přesahuje to skoro až přes zábradlí, vidí skříňku, ale Tonda tam není. Zastaví se v něm krev, celý zamrzne a chce se mu blít, ale je třeba se podívat přes zábradlí, zjistit, jestli se opravdu naplnilo to, čeho se Eliška vždycky nejvíc bála, to, proč neustále opakovala, že chce na balkon sít, jako se dává na kočky, aby nevypadly ven. Ale Viktor řekl, že přece nebudou bydlet jako v nějakém pavilonu ptáků a že výhled je to jediné krásné na tomhle bytě, který zdědil po svém tátovi.

Tak a teď se to asi stalo, jeden ze dvou ptáčků tady není. Viktorovi už nebije ani srdce, je paralyzovaný, ale ve vteřině to udělá a nakloní se přes balkon s tou největší hrůzou, jakou rodič může zažívat. Kouká dolů těch třicet metrů na chodník, jestli tam uvidí bezvládné tělo svého syna, ale na chodníku nic není, zato hned za zábradlím stojí vyděšený Tonda, který se drží malýma ručičkami špruší a není vidět za krabicemi, které Viktor už měsíc nevyhodil, stojí na úplném konci balkonu. Vypadá jako vyděšená opička v zoo, která se drží zuby nehty špruší. Viktor okamžitě odhazuje ty debilní krabice a prodírá se za ním, snaží se o pokojný tón v hlase, aby ho utěšil: „Klid, Toníku, drž se. Já tě teď vezmu, ale ty se nepouštěj, dokud ti neřeknu, že můžeš, ano?“

Toník úplně paralyzovaný strachem na souhlas jen mrkne očkami.

Viktor ho chytne oběma rukama pevně za hrudník a řekne pomalu: „Držím tě, neboj!“ A plynule ho zvedá, Toník se stále drží šprušliček a jede ručičkami pomalu nahoru jako výtah.

Až mu to Viktor dovolí, tak se pustí a on ho přehodí na balkon do bezpečí, odnáší ho rychle do obývacího, kde ho postaví na nohy, které se mu rozklepou tak, že sebou kecne na zadek na koberec.

Všichni tři jsou ochromení a nejsou schopní žádného projevu kromě třesu. První, kdo se zpřítomní, je Matěj, který začne šíleně brečet. Viktor na něj kouká a Tonda spustí úplně stejný histrion.

Tentokrát je Viktor vnitřně šťastný, že jeho děti brečí, že řvou na celé kolo, že dýchají, že jsou tady. Ale nemá sílu je obejmout, jen kouká jako opařený, není schopen pohybu ani slova, jen kouká na své šíleně plačící kluky, a v tu chvíli mu opět spadne ručník a na zem. To ho vytrhne z paralýzy, omotá si ho zase okolo svého těla a konečně obejmě něžně kluky, přimáčkne je k sobě a spustí se mu slzy, tak obrovské, jaké mu tekly naposledy v dětství.

Pláče, zalyká se a otevře se v něm bolest, která byla tolik let uzamknutá.

Tiskne je k sobě tak pevně, že je to musí už trochu bolet, ale nechce je pustit. Kluci křičí, jako kdyby je na nože brali, ale drží se táty, který je odnese do pokojíčku, kde si kluci spolu zalezou do jedné postele a schovají se pod peřinu a tam spolu brečí. Viktor si sedne naproti na druhou postel a zeptá se ještě pořád rozrušeně: „Co jste tam dělali? Jak se to do prdele mohlo stát?“

Kluci brečí pod peřinou a on se ptá dál: „Kolikrát jsme vám s mámou říkali, že nesmíte na balkon!“

Kluci pod peřinou začnou vzlykat ještě hlasitěji a jeden z nich hlesne: „Máta...“ říkal, že si tam zakopeme, že je to jako venku.“